

Hva er sannhet? – Nummer tre

Veien til Emmaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

I Johannesevangeliet, like etter den siste nattverd og inntil Jesus går til Getsemane hage, finnes det en lang fortelling fra kapittel fjorten til slutten av kapittel sytten. Jeg har til hensikt å behandle disse kapitlene i den neste artikkelen. Denne artikkelen er grunnlaget for å bygge forståelsen av disse kapitlene på. Når det gjelder reformlinjen i Kristi historie, finner dialogen mellom Kristus og Hans disipler i disse kapitlene sted like etter det triumferende inntog og like før korset. Jesus drog inn i Jerusalem, hadde deretter sitt siste måltid med disiplene, så finner denne fortellingen sted, og deretter går Han til Getsemane, og ved midnatt samme dag blir Han arrestert, og den syvtrinnsprosessen som leder til korsfestelsen, begynte. Han og disiplene var profetisk plassert like etter Exeter-leirmøtet og like før den store skuffelsen, i en historie som er representert ved den syvende måneds bevegelse. I fortellingen som begynner like etter den siste nattverd, er det første Jesus sier:

La ikke deres hjerte forferdes; dere tror på Gud, tro også på meg. Joh 14,1.

Idet Jesus visste at en stor skuffelse bare var få timer unna, søkte Han å styrke sine disipler for den kommende krisen. Den skjulte profetiske linjen innenfor de fire veimerkene som utgjør de hendelsene som symboliseres som de sju tordener, er den historien hvor disse tre trinnene i fortellingen i Johannesevangeliet finner sted. Denne skjulte linjen innenfor de sju tordener representerer historien fra den første skuffelsen til den siste skuffelsen.

Like før Jesus sier til dem at deres hjerter ikke skal «forferdes», hadde Judas Iskariot forlatt måltidet for å gå til Sanhedrinet for tredje og siste gang. Da han forlot måltidet for sitt tredje møte, avsluttet han sin prøvetid.

I sammenhengen med den skjulte linjen innenfor symbolet på de sju tordener representerer Kristi triumferende inntog midnattsropet, hvor to klasser av tilbedere blir åpenbart. Veimerket til den midterste bokstaven i hebraisk, som benyttes for å danne det hebraiske ordet «sannhet», er den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet. Tretten representerer opprør, og som et profetisk veimerke representerer det midnattsropet, hvor de dårlige jomfruene representerer en manifestasjon av opprør, slik også Judas gjør under veimerket for det triumferende inntoget.

«Det har vært og vil alltid være ugress blant hveten, de uforstandige jomfruene sammen med de vise, de som ikke har olje i karene sine sammen med lampene sine. Det var en begjærlig Judas i den menigheten Kristus opprettet på jorden, og det vil være Judas-skikkelser i menigheten i hvert stadium av dens historie.» Signs of the Times, 23. oktober 1879.

Da Judas leverte pengene tilbake, bekjente sitt svik for Kaifas og deretter for Kristus, gikk han så bort for å henge seg. Idet han forlot domshallen, ropte han ut med de samme ord som uttrykker den dårlige jomfruens dilemma når hun innser at hun ikke fikk oljen.

«Judas så at hans bønnfallinger var forgjeves, og han styrtet ut fra hallen idet han ropte: Det er for sent! Det er for sent! Han følte at han ikke kunne leve for å se Jesus korsfestet, og i fortvilelse gikk han ut og hengte seg.» Slektenes håp, 722.

Judas illustrerer et falskt midnattsrop-budskap ved at han «skyndte seg ut fra hallen og utbrøt: Det er for sent! Det er for sent!» Budskapet åpenbarer alltid to klasser av tilbedere, og slik som i millerittisk historie fortsetter de dårlige jomfruene etter at det sanne midnattsrop-budskapet har kommet, med et falskt budskap. Slik har vi derfor i millerittisk historie bevegelsen som valgte William Miller til leder, mens den forkastet den tredje engels budskap og motsatte seg den lille hjord som fulgte Kristus inn i Det Aller Helligste.

«Mitt sinn ble ført inn i fremtiden, da signalet vil bli gitt. 'Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham.' Men noen vil ha ventet med å skaffe oljen til å fylle lampene sine, og for sent vil de oppdage at karakteren, som oljen er et bilde på, ikke kan overføres.» Review and Herald, 11. februar 1896.

Det tredje veimerket i den skjulte historien representerer dom og fremstilles ved den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. Bokstaven er «Tav», og når den skrives, har den form som et kors. Korset representerer dom.

Fra den første skuffelsen i millerittisk historie og frem til Midnattsropet, eller fra bokstaven alfa og til den trettende bokstaven, finnes det et landemerke som representerer en tidsperiode, og denne tidsperioden blir identifisert som ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer, en ventetid som også finnes i Habakkuk kapittel to. Fra Midnattsropet, eller den trettende opprørets bokstav, og frem til den store skuffelsen, alfabetets siste bokstav, finnes det også en tidsperiode som ble kalt «den syvende måneds bevegelse», ikke fordi den varte i syv måneder, men fordi budskapet i Midnattsropet identifiserte at Kristus ville komme på den tiende dagen i den syvende måneden i den jødiske kalender, hvilket var soningsdagen.

Konteksten for beretningen fra Johannes kapittel fjorten til og med kapittel atten begynner i en tidsperiode som er et forbilde på sjuendemånedsbevegelsen i millerittisk historie. Tyngdepunktet i fortellingen i Johannesevangeliet er å forberede disiplene på den kommende korskrisen (bokstaven «Tav»). Kristus påpeker derfor at tiden fra Hans død til Han stiger opp til sin Far og vender tilbake, for Hans disipler ville være en periode med sorg, usikkerhet og skuffelse. Som med de profetiske kjennetegn ved alle de første skuffelsene som er fremstilt i vitnesbyrdet om reformlinjene, innebærer skuffelsen en tilstand som blir frembrakt ved en tilsidesettelse av en tidligere åpenbart viktig sannhet. Kristi død på korset var og er en viktig sannhet, og Han hadde direkte fortalt disiplene at Han ville bli korsfestet og oppstå igjen, men krisen var så stor, så overveldende, at de glemte det de burde ha husket.

«Da Kristus, Israels håp, ble hengt på korset og ble løftet opp slik Han hadde sagt til Nikodemus at Han ville bli, døde disiplenes håp med Jesus. De kunne ikke forklare saken. De kunne ikke forstå alt det Kristus på forhånd hadde fortalt dem om dette.» Faith and Works, 63.

Tyngdepunktet i hele beretningen i de fire kapitlene i Johannes som vi behandler, var at Jesus forberedte sine disipler på den perioden av skuffelse de ville oppleve fra og med Jesu arrestasjon

ved midnatt og inntil Han vendte tilbake etter å ha steget opp til sin Far. I de fire kapitlene i Johannes representerer den tidsperioden da Kristus var borte fra disiplene, en ventetid. Historisk inntraff denne tidsperioden, som jeg identifiserer som en ventetid, etter korsets krise. I de fire kapitlene vi nå forbereder oss på å betrakte, representerer de profetisk ventetiden som begynner med den første skuffelsen, ikke etter korsets store skuffelse.

Hvorfor antyder jeg at den siste skuffelsen som Kristus forberedte sine disipler på, var et forbilde på den første skuffelsen, som i Kristi reformlinje var Lasarus' død? Dette spørsmålet må avklares før vi kan se fortellingen i de fire kapitlene hos Johannes i det lys som stadfester sannhetene som nå blir avforseglet i forbindelse med den skjulte historien om de sju tordenrøster.

I Kristi historie svarer tidsrommet mellom Lasarus' død og oppstandelse til nølingstiden. Kristus går deretter til Jerusalem for sitt triumfale inntog. I Johannes fjorten taler Kristus til sine disipler i løpet av historien om det som skulle bli den sjuende måneds bevegelse, som begynte da nølingstiden allerede hadde opphørt ved ankomsten av budskapet om Midnattsropet, som innledet den sjuende måneds bevegelse.

For å forstå hvordan det hebraiske ordet «sannhet» bekrefter identifikasjonen av den skjulte historien som er blitt åpnet fra den symbolske historien om de sju tordener, kreves det en omhyggelig analyse av det budskap Kristus da gav sine disipler i Johannesevangeliet kapittel fjorten til kapittel sytten. Et eksempel på hvordan veimerket om den store skuffelsen blir anvendt for å illustrere veimerket om den første skuffelsen, kan gjenkjennes i disiplenes erfaring på veien til Emmaus.

Det som avsluttet ventetiden i millerittisk historie, var korrigeringen av den tidligere mislykkede forutsigelsen for 1843. Samuel Snøws arbeid med å utvikle budskapet som innledet den syvende måneds bevegelse, og som kulminerte i den store skuffelsen, kan historisk spores ved å følge Samuel Snøws vekst i forståelse gjennom hans publiserte skrifter og hans offentlige framstillinger som ledet fram til leirmøtet i Exeter. Den inspirerte kommentaren nærmer seg denne utviklingen på en annen måte enn bare den historiske utviklingen av Snøws endelige budskap. Søster White opplyser oss om at budskapet ble erkjent da Herren fjernet sin hånd fra en feil i tallene på Habakkuks 1843-diagram.

«Jeg så Guds folk glade i forventning, idet de så frem til sin Herre. Men Gud hadde til hensikt å prøve dem. Hans hånd skjulte en feil i beregningen av de profetiske tidsperiodene. De som så frem til sin Herre, oppdaget ikke denne feilen, og heller ikke de mest lærde menn som motsatte seg tidspunktet, klarte å se den. Gud hadde til hensikt at Hans folk skulle møte en skuffelse. Tiden gikk, og de som med gledelig forventning hadde sett frem til sin Frelser, ble sorgmodige og motløse, mens de som ikke hadde elsket Jesu tilsynekomst, men hadde tatt imot budskapet av frykt, var fornøyde med at Han ikke kom på den forventede tiden. Deres bekjennelse hadde ikke virket inn på hjertet og rensket livet. At tiden gikk, var vel egnet til å åpenbare slike hjerter. De var de første til å vende seg bort og spotte de sorgfulle, skuffede som virkelig elsket sin Frelsers tilsynekomst. Jeg så Guds visdom i å prøve sitt folk og gi dem en grundig prøve for å avdekke dem som ville vike tilbake og vende om i prøvelsens time.»

«Jesus og hele den himmelske hærske så med medfølelse og kjærlighet på dem som med inderlig forventning hadde lengtet etter å se ham som deres sjeler elsket. Engler svevde omkring dem for å styrke dem i deres prøvelses time. De som hadde forsømt å ta imot det himmelske budskap, ble latt tilbake i mørke, og Guds vrede ble opptent mot dem, fordi de ikke ville ta imot det lys som han hadde sendt dem fra himmelen. De trofaste, skuffede, som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke latt tilbake i mørke. Igjen ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd ble fjernet fra tallene, og feilen ble forklart. De så at de profetiske tidsperioder nådde fram til 1844, og at det samme bevis som de hadde lagt fram for å vise at de profetiske tidsperioder endte i 1843, beviste at de ville utløpe i 1844. Lys fra Guds Ord skinte over deres stilling, og de oppdaget en ventetid — «Om det drøyer [synet], så vent på det.» I sin kjærlighet til Kristi umiddelbare komme hadde de oversett synets utsettelse, som var bestemt til å åpenbare de sanne ventende. Igjen hadde de et tidspunkt. Likevel så jeg at mange av dem ikke kunne heve seg over sin dype skuffelse til å eie den grad av nidkjærhet og kraft som hadde kjennetegnet deres tro i 1843.»

«Satan og hans engler seiret over dem, og de som ikke ville ta imot budskapet, gratulerte seg selv med sin vidsynte dømmekraft og visdom ved ikke å ta imot villfarelsen, som de kalte det. De innså ikke at de forkastet Guds råd mot seg selv, og at de arbeidet i forening med Satan og hans engler for å forvirre Guds folk, som levde ut det himmelsendte budskap.»

«De troende på dette budskapet ble undertrykt i menighetene. En tid ble de som ikke ville ta imot budskapet, holdt tilbake av frykt fra å handle ut fra sitt hjertes følelser; men tidens forløp åpenbarte deres sanne sinnelag. De ønsket å bringe til taushet det vitnesbyrd som de ventende følte seg tvunget til å bære, at de profetiske periodene strakte seg til 1844. De troende forklarte med klarhet sin feil og gav grunnene til hvorfor de ventet sin Herre i 1844. Deres motstandere kunne ikke fremføre noen argumenter mot de kraftige grunnene som var blitt fremlagt. Men menighetenes vrede ble opptent; de var fast bestemt på ikke å lytte til bevisene og på å holde vitnesbyrdet ute fra menighetene, så de andre ikke kunne høre det. De som ikke våget å holde tilbake fra andre det lys Gud hadde gitt dem, ble stengt ute fra menighetene; men Jesus var med dem, og de frydet seg i lyset fra hans åsyn. De var beredt til å motta den annen engels budskap.» Early Writings, 235–237.

Historien som nettopp er fremlagt, beskriver blant annet erfaringen fra 18. juli 2020, men det punktet jeg ønsker at du skal overveie, er at den forståelsen som er framstilt ved Midnattsskrikets budskap slik det ble gitt av Samuel Snow på leirmøtet i Exeter, ikke er representert ved Snows historiske arbeid, men ved Herrens hånds handling. Hans hånd hadde dekket over en feiltakelse, og det var da Han trakk sin hånd tilbake at millerittene kunne forstå sin skuffelse, og også forstå at de hadde befunnet seg i den perioden som er framstilt som ventetiden.

Det å trekke bort sin hånd er et vesentlig element for disiplene som var på veien til Emmaus. Det er et forbilde på avslutningen av den perioden som er kjent som ventetiden, og det ender med den forståelsen som er representert ved Midnattsropets budskap. Likevel fant illustrasjonen om Emmaus sted etter korset, som representerer Den store skuffelsen, ikke den første skuffelsen ved Lasarus' død.

Og se, to av dem gikk samme dag til en landsby som het Emmaus, og som lå omkring seksti stadier fra Jerusalem. Og de talte sammen om alle disse ting som var hendt. Og det skjedde mens de samtalte med hverandre og drøftet dette, at Jesus selv kom nær og slo følge med dem. Men deres øyne ble holdt tilbake, så de ikke kjente ham. Og han sa til dem: Hva er dette for samtaler som dere fører med hverandre mens dere går og er bedrøvet? Lukas 24:13–16.

Ordet «øyne» i avsnittet representerer syn, mer enn selve øyets organ. Ordet «holden» betyr styrke. Disiplene var ute av stand til å forstå synet av korset, for Kristus hadde tildekket deres evne til å se korsets profetiske syn. Kristi hånd er et symbol på Hans styrke. Den sorg Jesus påpekte, representerte deres store skuffelse. Etter videre samtale blant de skuffede disiplene begynte Kristus å tale.

Da sa han til dem: Å, dårer og trege av hjertet til å tro alt det som profetene har talt! Burde ikke Kristus ha lidet dette og så gått inn til sin herlighet? Og han begynte fra Moses og alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som var skrevet om ham selv. Og de nærmet seg landsbyen dit de var på vei; og han lot som om han ville gå videre. Men de nødet ham og sa: Bli hos oss, for det lir mot kveld, og dagen er langt på hell. Og han gikk inn for å bli hos dem. Lukas 24:25–29.

Jesus underviste disiplene ved å anvende den «historicistiske» metoden for bibeltolkning, idet han førte de profetiske linjene fra Moses og fremover gjennom den hellige historie for å identifisere korsets historie. Jesus benyttet linjene i den tidligere profetiske historie, som representerer de gamle stier og metodikken linje på linje, til å undervise de skuffede disiplene. Da han lot til å ville gå videre uten dem, nødet de ham til å komme inn og bli hos dem. De befant seg i ventetiden, og Kristus var i ferd med å ta sin hånd bort fra deres øyne. Når hans hånd ble tatt bort, ville ventetiden ende, og da de skyndte seg gjennom mørket tilbake til Jerusalem og de elleve disiplene, var de et forbilde på hvor raskt budskapet om Midnattsropet ble overbrakt.

Og det skjedde, mens han satt til bords med dem, at han tok brødet, velsignet det, brøt det og gav dem. Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham; og han ble usynlig for dem. Lukas 24:31.

Jesus tok bort sin hånd, som hadde holdt tilbake deres forståelse av det profetiske synet, og da han gjorde det, kjente de ham. Jesus hadde brakt dem budskapet om Midnattsropet, og de tok imot det mens de spiste, for hvert budskap må etes. De skyndte seg straks, «som en flodbølge over landet», for å fortelle det til de elleve disiplene.

Og de sa til hverandre: Brant ikke vårt hjerte i oss da han talte med oss på veien og åpnet skriftene for oss? Og de brøt opp i samme stund og vendte tilbake til Jerusalem, og de fant de elleve samlet sammen, og dem som var med dem, som sa: Herren er sannelig oppstanden og har vist seg for Simon. Og de fortalte om det som hadde hendt på veien, og hvordan han ble kjent av dem da han brøt brødet. Mens de talte om dette, stod Jesus selv midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere. Men de ble forferdet og grepet av frykt og trodde at de så en ånd. Og han sa til dem: Hvorfor er dere urolige, og hvorfor stiger slike tanker opp i deres hjerter? Se mine hender og mine føtter, at det er jeg selv. Ta på meg og se; for en ånd har ikke kjøtt og ben, slik dere ser at jeg har. Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine hender og sine føtter. Men da de ennå ikke kunne tro for glede og undret seg, sa han til dem: Har dere noe å

spise her? Og de gav ham et stykke stekt fisk og et stykke honningkake. Og han tok det og åt for øynene på dem. Og han sa til dem: Dette er de ord som jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere, at alt det måtte oppfylles som er skrevet om meg i Mose lov og i profetene og i salmene. Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå skriftene. Lukas 24:32–45.

På samme måte som med disiplene på veien til Emmaus, framstiller Jesus budskapet ved hjelp av Bibelens hellige fortellinger fra fortiden for å forklare historien om sin død og oppstandelse, og dette gjorde Han ved å gi dem et eksempel på å ete. Guds folk må ete budskapet. I deres uvisshet og sorg bringer Jesus ventetiden som fant sted fra Hans død inntil Hans oppstandelse, himmelfart og gjenkomst, til avslutning ved å åpne deres forståelse for sannheten for vår tid, et budskap som var grunnlagt på at fortidens hellige fortellinger ble sammenstilt linje på linje.

Derfor identifiserer de to disiplene på veien til Emmaus (som representerer den andre engelen, som blir forenet med og utrustet ved Midnattsropets budskap) ventetiden som fulgte etter korset, som den ventetiden som gikk forut for Midnattsropet. Disiplenes skuffelse representerer derfor den første skuffelsen i den profetiske linjen, ikke den store skuffelsen.

Historien om Emmaus blir deretter gjentatt med de skuffede elleve disiplene. Jesus slutter seg til dem, underviser dem om oppfyllelsen av det profetiske ord gjennom «historisismens» metodologi, og åpner deretter deres forstand mens de spiser. Begynnelsen av historien identifiserer historiens slutt. Jesus fremsetter så et tredje vitnesbyrd om det faktum at skuffelsen ved korset profetisk kan anvendes på den første skuffelsen. Han gir det tredje vitnesbyrdet om historiens struktur ved å si til dem at de skal bli værende i Jerusalem inntil de får kraft fra det høye.

Og han sa til dem: Slik er det skrevet, og slik måtte Kristus lide og oppstå fra de døde den tredje dag, og at omvendelse og syndenes forlatelse skulle forkynnes i hans navn for alle folkeslag, med begynnelse i Jerusalem. Og dere er vitner om dette. Og se, jeg sender min Fars løfte over dere; men bli i byen Jerusalem inntil dere blir ikledd kraft fra det høye. Og han førte dem ut så langt som til Betania, og han løftet sine hender og velsignet dem. Og det skjedde mens han velsignet dem, at han skiltes fra dem og ble tatt opp til himmelen. Og de tilbad ham og vendte tilbake til Jerusalem med stor glede, og de var stadig i tempelet og priste og lovet Gud. Amen. Lukas 24:46–53.

Illustrasjonen av disiplene på veien til Emmaus identifiserer en ventetid som begynte ved Hans død og varte inntil Han ble oppreist og fór opp til sin Far. Ventetiden tok slutt for disiplene i Emmaus da budskapet om begivenhetene ved korset ble stadfestet ved den metode å føre linjene fra tidligere hellige historier sammen, linje på linje. Deretter ble budskapet båret av disiplene så raskt som de overhodet kunne bringe det videre. Så møter Jesus de elleve disiplene; nok en gang blir det henvist til måltidets inntak, linje på linje blir brukt for å bevise budskapet, og som med disiplene i Emmaus åpner Han deretter deres forstand og drar bort. Men ikke før Han identifiserer historien om venting i Jerusalem, inntil ventetiden avsluttes med Den Hellige Ånds ankomst på pinse.

Då Jesus sa til sine disipler at de skulle bli værende i Jerusalem, var det slutten på beretningen om veien til Emmaus. Begynnelsen av beretningen fremstilte en skuffelse, etterfulgt av en ventetid, etterfulgt av en åpenbaring av sannhet som representerer Midnattsropets budskap. Denne

åpenbaringen av sannheten ble fullbyrdet da Kristus tok bort sin hånd, som hadde «holdt» disiplenes øyne. Dette er begynnelsen av beretningen, og midten av beretningen gjentas med den samme fortellingen når Kristus fjernet skuffelsen fra de elleve disiplene ved å åpenbare seg for dem og åpne deres forståelse av sitt Ord. Deretter følger et siste vitnesbyrd om den identiske profetiske strukturen som begynner med den første skuffelsen, ikke den store skuffelsen.

Historien fra Emmaus til pinsedagen fremviser tre vitner om den første skuffelsen, ventetiden og midnattsropet, men den faktiske skuffelsen som er veimerket ved begynnelsen av hvert av de tre vitnene, var i virkeligheten den andre skuffelsen, ikke den første. Å erkjenne at veimerket som er Den store skuffelsen i millerittisk historie, blir brukt til å illustrere den første skuffelsen i millerittisk historie, er avgjørende for å forstå den fortellingen vi finner i de fire kapitlene hos Johannes som utspiller seg mellom måltidet ved den siste nattverd og arrestasjonen ved midnatt i Getsemane hage. Det er verdt å merke seg at da Jesus viste seg for de elleve disiplene og spiste sammen med dem, spurte han: «Hvorfor er dere forferdet? og hvorfor oppstår slike tanker i deres hjerter?»

Like etter at han hadde spist det siste måltidet i Johannesevangeliet, begynner avsnittet vi skal betrakte med Kristi ord til dem: «La ikke deres hjerter forferdes.» Innen fem dager hadde de glemt nettopp dette påbudet. Johannes-evangeliet kapittel fjorten til kapittel sytten representerer den første skuffelsen den 18. juli 2020, som innleder en ventetid, og leder fram til Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, og representerer Midnattsropets budskap. Dette budskapet innleder et tidsrom som har blitt forutbildet ved den syvende måneds bevegelse og også er forutbildet ved Emmaus-disiplenes sprang til Jerusalem i nattens mulm og mørke. Denne historien er det som representeres ved de tre hebraiske bokstavene som Kristus benyttet for å fremstille seg selv som «Sannheten».

Det er i beretningen i disse fire kapitlene hos Johannes at vi ikke bare finner Den Hellige Ånds verk identifisert som de samme trinnene i selve det ord, men også det beste bevis til å stadfeste de påstander som nå blir fremsatt, om at den endelige oppfyllelse av midnattsropets budskap nå gradvis blir framstilt på leirmøtet i Exeter fra den tolvte august til den syttende. Når budskapet omsider blir erkjent av de ventende hellige, vil verden bli styrtet ned i søndagslovens krise idet disse budbærere bringer de «siste dagers» siste advarselsbudskap til en døende verden.